

COLUMN 4 juni 2016 - Columnist: Gerard Verspuij

Is de paus katholiek?

“Waar gaat deze column heen?”, denkt u mogelijk. Of “Wat een belachelijke vraag!”
Natuurlijk is de paus katholiek. En wat heeft dat met het onderwerp armoede te maken? Niets toch! Of toch alles?
We gaan op reis, terug in de tijd, en daarna naar vandaag en morgen.

Begonnen als een ondergrondse verzetsbeweging, groeide het Christendom in West-Europa uit tot een machtig instituut. De idealen werden steeds meer vergeten. Macht zonder controle doet veel gek met mensen. Het trekt mensen aan en om aan de macht te blijven, doe je water bij de wijn, totdat de wijn niet te drinken is. Dan de leer opleggen voor het bezit en meedoen aan verkeerde dingen zoals verrijking en mensen dom houden. De pausen stonden aan het hoofd en gingen koning spelen en vorsten dachten dat ze paus waren. Oh ja, er moest wel wat aan de oude idealen gedaan worden. Als een soort aflaat moest er omgekeken worden naar de armen. De mensen in armoede. Wat geven van de grote stapel en wat kruimels. Je kreeg er vast bonuspunten voor en het suste je geweten. En zo ging het ook met het protestante geloof. Er was dan weliswaar geen paus, er kwamen soortgelijke instituten. Gestolen gelden in overzeese gebieden werden op soortgelijke gronden als bij de katholieken gestort in armenfondsen. Niet teveel natuurlijk. Je moest er als gever niets van merken. Voor vrouwen van stand werd het zelfs een vrijetijdsbezigheid om de armen te helpen.

Armen moesten wel achterin de kerk. Het verschil moest groot blijven. De echte structurele verandering kwam toen de arme mensen zich gingen organiseren en als tegenmacht niet meer te negeren waren. Met dank aan echte socialisten, communisten en echte liberalen, waarin zich ook vele gelovigen thuis voelden. De sociale zekerheidsstaat werd gebouwd en armoedebestrijding was een fundamenteel werk van de overheid. Niemand mocht uit de boot vallen. En dat ging van wonen tot werken. Van echte hulp met respect tot de erkenning dat zelfredzaamheid geen gegeven is, dat van regeringswege wordt opgelegd. Geld maakte vele mensen in het westen gek. Belastingen omlaag, ‘no nonsens’ en meer eigen verantwoordelijkheid, een basis voor de sociale afbraak en een toename van de armoede.

En zo zijn we terug bij vroeger. Armoede groeit. Ook in Den Haag. De stad van Recht en Vrede. Mooi gezegd. Nu daden nog voor de mensen. Ook in Den Haag vervallen we weer in de oude fout van geld geven en het erbij laten. Een soort aflaat. Wethouders vallen over elkaar heen in de strijd, wie echt de sociaalste is. En zo pronken ze er mee. Politieke achtergrond maakt niets meer uit. Stolte, Heijnen, Klijsma, Dekker, Kool en Baldewsingh, allen pronken ze met het op zich goede werk van Stichting Leergeld. Als we eerlijk zijn, zien we dat ook deze stichting zich door gemeentelijke subsidies ongewild laat inkapselen door diezelfde gemeente.

Een structurele verandering in gemeentelijk beleid is nodig en die strijdbaarheid is nauwelijks nog zichtbaar. En die hoort aangejaagd te worden. Met name door een stichting als Leergeld. De politiek doet het nauwelijks. 26 miljoen aan niet besteed zorggeld gaat de algemene pot in en maakt een wethouder van financiën gelukkig! De armen betalen het gelag. De technocraten missen het gevoel. Dit terwijl ze donders goed weten, dat bij een te groot verschil de spanning tussen de polen omslaat in een grote vonk. En die tijd komt eraan, want ook in Den Haag zitten de politici er maar namens iets meer dan de helft van de kiezers. En dat is niet, omdat de mensen zo dom zijn wat dan in de politiek gedacht wordt. Nee de mensen zijn het zat. Leer daarom van de geschiedenis en kom dan in Den Haag met een echt armoedebeleid: werk, een huis, echte aandacht, het loslaten van zelfredzaamheid en mensen gaan boven de centen. En zo mensen echt helpen maakt je gelukkig. Dat vergt moed maar dan heb je ook wat.

Of de paus katholiek is?

Ja natuurlijk. Net zo natuurlijk dat het is dat je als nette samenleving geen armoede accepteert en er vol tegenin gaat.

